

Юлія Кузюк,
студентка юридичного факультету
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

Науковий керівник:
к.ю.н., доц. **Рибалкін А.О.,**
доцент кафедри
загальноправових дисциплін
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

ХАРАКТЕРИСТИКА ЄВРОПЕЙСЬКОГО СУДУ З ПРАВ ЛЮДИНИ ЯК ГАРАНТА ЗАХИСТУ ПРАВ ЛЮДИНИ

Гарантії прав і свобод людини і громадянина взаємообумовлені і взаємозалежні, а також складають відповідну систему в сукупності забезпечують їх фактичну реалізацію, всебічну охорону та надійний захист

Будь – яка європейська країна, яка дотримується принципів свободи, демократії, поваги прав людини та основних свобод, а також верховенства права може звернутися в ЄС із заявою про членство.

Головним дослідженням є визначення характеристики європейського суду з прав людини, як гаранта захисту прав людини.

Питанню Європейського суду з прав людини приділили свої роботи такі вчені: М. Баглай, Б. Габричидзе, В. Головатенко, А. Грабильніков, Є. Козлова, А. Ковлер, Є. Колюшін, А. Крупчан, О. Кутафин, А. Мишин, Т. Присяжнюк, В. Румянцев, О. Стрельцова, Б. Страшун, Ю. Тодика, О. Фрицький, В. Чиркин, В. Яворський, та ін. Згадані автори зосередили свою увагу на процесах встановлення і взаємодії Європейського Суду з прав людини, як гаранта захисту прав людини.

Гарантії забезпечення реалізації прав і свобод людини і громадянина прийнято ділити на загальні (загальносоціальні) та спеціальні (власне правові, юридичні).

Європейський Суд з прав людини – міжнародний судовий орган, юрисдикція якого поширюється на всі держави-члени Ради Європи, які ратифікували Конвенцію про захист прав людини і основних свобод, і включає всі питання, що стосуються тлумачення і застосування Конвенції, включаючи міждержавні справи і скарги. [5, с.58].

В Хартії проголошується, що Європейський союз ґрунтується на неподільних і загальних цінностях – гідність людини, свободу, рівність і солідарність; він спирається на принципи демократії та правової держави. Європейський союз визнає зібрані в Хартії політичні, економічні і соціальні права і свободи громадян ЄС. Європейське розуміння демократії представлено в статтях Хартії, включені в шість розділів під назвами «Гідність», «Свободи», «Рівність», «Солідарність», «Громадянство» і «Правосуддя» [1, с.114].

Стаття 56 Договору про функціонування забороняє будь-які обмеження вільного надання послуг у межах Союзу громадянами держав-членів. Хоча сам ДФЕС не містить положень конкретно по медійних послуг, але Суд ЄС встановив, що аудіовізуальні послуги захищаються свободою надання послуг та, таким чином, сформував аудіовізуальний простір в Європі. У той же час ЄС не може втручатися в регулювання контенту мовлення в державах-учасниках, крім окремих сфер, як, наприклад, захист неповнолітніх, а також для досягнення «єдиного ринку». [2, с.668].

Велике значення для європейської медіа сфери має Директива про аудіовізуальні медіа послуги, яка встановила більш гнучке регулювання. Вона застосовується до всіх аудіовізуальних медійних послуг, що включають традиційні телетрансляції, а також послуги за запитом. Численними є нормативні акти присвячені обміну інформацією в Інтернеті. Також надання аудіовізуальних послуг підлягає регулюванню антимонопольним законодавством. До нього додаються документи, що стосуються сфери саморегулювання і спільного регулювання. [3, с.38].

Крім норм установчих договорів ЄС існує велика кількість актів вторинного законодавства, що регулюють різні аспекти діяльності ЗМІ.

Важливу роль у створенні внутрішнього телевізійного ринку Європи зіграла Дирек-

тива про транскордонне телебачення, оскільки вона заборонила державам-членам ЄС обмежувати прийом і ретрансляцію телевізійних програм інших держав-членів ЄС з причин, що стосуються їх змісту, якщо ці причини не входять Директиви. З останнім переглядом в 2007 р. Директиву був перейменований в Директиву про аудіовізуальні медійні послуги (далі – Директива AVMS) і кодифіковані в 2010 р [4].

Для сприяння вільному обігу інформації будь-яка трансляційна компанія, яка діє в ЄС, має гарантований доступ до ексклюзивної трансляції подій, які викликають високу зацікавленість громадськості, з метою трансляції коротких репортажів новин. Директива встановлює обов'язок держав-членів, щоб не тільки компанії, які здійснюють телевізійну трансляцію, а й аудіовізуальні медійні послуги за запитом сприяли європейським принципам [5, с 20].

Узагальнюючі представлено, можна висунути наступне формулювання поняття «Європейський Суд з прав людини, як гаранта захисту прав людини»: це міжнародно-правовий орган гарантії, що спонукають до вчинення необхідного в правовому статусі громадян України переходу від передбаченої в Конституції і законах держави можливості в реальній дійсності.

Отже, юридичні гарантії забезпечення прав і свобод людини і громадянина як внутрішньо правові, так і міжнародно-правові, мають нерозривний зв'язок між собою, взаємозалежні, взаємопов'язані і взаємодоповнюючі, а також є ключовою складовою механізму захисту прав і свобод громадян України.

1. Жильцов А. Н. Международное частное право: Иностранное законодательство
2. Богуславский М. М. Международное частное право: Учебник. Москва. Юрист. 1999.
3. Матвеев Г. К. Советское семейное право: Учебник. Москва. Юридическая литература. 1985.
4. Довгерт А. Міжнародне приватне право. Науково-практичний коментар Закону. Харків. ТОВ «Одіссей». 2008.
5. Кисіль В. І. Міжнародне приватне право: питання кодифікації. Київ. Україна. 2005.

Максим Прядко

студент юридичного факультету
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

Науковий керівник:

д.ю.н., проф. **Наливайко Л.Р.**
професор кафедри
загальноправових дисциплін
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ СТАНОВЛЕННЯ ІНСТИТУТУ ГЕНДЕРНОЇ РІВНОСТІ В УКРАЇНІ ЯК СКЛАДОВОЇ МІЖНАРОЖНОЇ БЕЗПЕКИ

Питання гендерної рівності не втрачає свою актуальність протягом багатьох років. Це зумовлено низкою чинників, які, так чи інакше, суттєво впливають на розвиток суспільства у сфері економіки, відносин, ринку праці, тощо. Саме тому досягнення певного компромісу у цій сфері так важливо, аби припинити стагнацію важливих сфер життя в Україні. Нажаль, в двадцять першому столітті, суспільство буквально щоразу змушене повертатися до питання гендерного дисбалансу, аби врегулювати суспільні відносини в країні.

Питання гендерної рівності в своїх працях досліджувало багато відомих вчених, серед яких: Л. Наливайко, Г. Герасименко, Н. Грицяк, Н. Болотіна, І. Грицай, О. Литвинчук, Ю. Івченко та інші.

Слід зазначити, що нормативно рівність прав чоловіка і жінки гарантовано у Конституції України, зокрема у ст. 24: «Рівність прав чоловіка і жінки забезпечуються: наданням жінкам рівних з чоловіками можливостей у громадсько-політичній і культурній діяльності, у здобутті освіти і професійній підготовці, у праці та винагороді за неї; спеціальними захо-